

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5109

гр. София, 07.11.2025 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 4-ТО ГРАЖДАНСКО
ОТДЕЛЕНИЕ 1-ВИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и девети
септември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Мими Фурнаджиева

Членове: Велислав Павков
Десислава Попколева

като разгледа докладваното от Десислава Попколева Касационно гражданско
дело № 20258002101847 по описа за 2025 година

Производството е по чл. 288 ГПК.

Образувано е по касационна жалба на Висше училище гр.Варна, чрез адв. Т. против решение № 37/13.01.2025 г. по в.гр.д. № 2446/2024 г. на Окръжен съд Варна, с което като е потвърдено решение № 3073 от 12.08.2024 г. по гр.д. № 3475/2024 г. на Районен съд Варна, са уважени предявените от М. Г. Д. против касатора, искиве с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ – за признаване за незаконно на уволнението и съответно за отмяна на заповед № 20/12.10.2023 г. на ректора на Висше училище по мениджмънт, с която е прекратено трудовото й правоотношение на основание чл.58, ал.1, т.3 ЗВО и за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „Главен асистент“ в катедра „Туризм“, Стопански факултет на Висше училище по мениджмънт.

Върховният касационен съд, четвърто гражданско отделение констатира, че касационната жалба е подадена в срока по чл.283 ГПК от легитимирана да обжалва страна и е насочена срещу съдебен акт, който подлежи на касационно обжалване.

Касаторът обжалва решението на въззивния съд като поддържа неправилност поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост – основания по чл.281, т.3 ГПК. Основните доводи са, че съдът е анализирал погрешно

приетите по делото учебни планове, като ги е тълкувал като планове за ангажираността на преподавателя. В тези учебни планове заложените часове за аудиторна и извън аудиторна заетост касаят единствено обучението на студента по конкретната специалност, а годишната заетост на всеки преподавател е определена в чл.3 от Правилника за атестация, заетост, оценка на труда и заплащане на преподавателите. Според последния годишната заетост на всеки преподавател е 1640 астрономически часа, което е равно на 204 работни дни, като около 1/3 от тази заетост - 405 астрономически часа, респ. 540 учебни часа, е свързана с контактни часове и задължително присъствие на работното място. Твърди се, че въззивният съд не е обсъдил свидетелските показания на свидетелката [REDACTED] която е заявила, че поради намаляване на броя на студентите е реорганизирано и учебното разписание - студентите от различни специалности, които изучават една и съща дисциплина, се обединяват в обща група/групи, което води до още по-голямо намаление на хорариума на преподавателите във ВУ [REDACTED]. Според касатора неправилно е установена и изчислена годишната норма на преподавателската заетост, посочвайки, че е 1080 часа за преподавателите на 8 часов работен ден и 540 часа за тези на 4 часов работен ден, като такава преподавателска заетост не произтича от нито едно от събраните по делото доказателства. Съгласно чл.3 от Правилника на ВУ [REDACTED] годишната заетост на всеки преподавател е 540 учебни часа – контактни часове и задължително присъствие на работното място. В таблица едно към чл.3 е дадена в астрономически и учебни часове заетостта на преподавателите за три групи дейности: аудиторна /контактни часове/, извън аудиторна заетост и учебно-методическа дейност, като по отношение на извън аудиторната заетост е дадено неизчерпателно изброяване на дейностите, които се включват в нея, а именно: изпити, консултации, научно ръководство на студентски проекти, рецензии и др. В тази връзка неправилно се явявало направеното от въззивния съд изчисление на преподавателската заетост по дисциплините „Въведение в гостоприемството и туризма“, „Управление на международното ресторантьорство“ и „Управление на специални събития в хотела“, доколкото са включени и извън аудиторните часове от учебните програми на студентите, които обаче по никакъв начин не кореспондират на ангажираността на преподавателите. При съобразяване на разпоредбите от Правилника на ВУ [REDACTED] относно преподавателската заетост и при правилен анализ на събраните по

делото доказателства, следва да се изведе извод, че доц. Д-р М. _____ има реална преподавателска заетост по преподаваните от нея три учебни дисциплини, които са задължителни за четири специалности в катедра ПН Туризм в Стопанския факултет на ВУ _____, в размер на 270 часа /90 часа лекции и 180 часа упражнения/. На следващо място се твърди, че в съвкупния анализ на доказателствата не са включени приетите за установени по делото обстоятелства, че след 2019/2020 г. броят на студентите, обучавани в ПН 3.9 „Туризм“ прогресивно намалява, както и действащият към датата на прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата, академичен състав на ВУ _____ и в частност този, ангажиран в ПН Туризм, който се състои само от хабилитирани преподаватели, съобразно дадените към учебното заведение препоръки на Постоянната комисия по стопански науки и управление. Горното, от своя страна е довело до неправилност на решаващия извод на съда, че не е налице приложеното от работодателя основание за прекратяване на трудовото правоотношение, изискващо трайна и обективна невъзможност да се осигури на ищцата преподавателска заетост.

В изложението по чл.284, ал.3, т.1 ГПК касаторът е формулирал в хипотезите на чл.280, ал.1, т.1 и т. 3 ГПК въпросът „Невъзможността да се осигури преподавателска заетост, представлява ли отрицателен факт и като такъв, чия е доказателствената тежест за установяването му, като се поддържа, че даденото от въззивния съд разрешение противоречи на решение № 394 от 18.05.2010 г. по гр.д. № 1584/2009 г. Вторият допълнителен критерий е обоснован с липса на практика на ВКС. В хипотезата на чл.280, ал.1, т.3 ГПК са формулирани и следните въпроси: 1/ Какви са критериите, от които се извежда извод за наличието на невъзможност за осигуряване на преподавателска дейност, респ. за наличието на възможност за осигуряване на такава; 2/ Доказаната като брой часове преподавателска заетост за предходни академични години, която е многократно под определената с вътрешните правила минимална такава, представлява ли обективно и трайно състояние, което не стои в причинна връзка с виновно поведение на някоя от страните по трудовото правоотношение; 3/ Прекратяването на трудовото правоотношение с член на академичния състав, представлява ли упражняване на правото на висшето учебно заведение самостоятелно да определя научно-преподавателския състав, произтичащо от принципа на академичната автономия и академичното самоуправление на университетите в РБ; 4/ При

наличието на данни и доказателства за прекратени трудови правоотношения и с други преподаватели в същото професионално направление и на същото основание-невъзможност да им се осигури изпълнението на преподавателска дейност, следва ли съдът да съобрази този факт при формиране на преценка за наличието на посоченото в процесната заповед основание за прекратяване на трудовото правоотношение и 5/ Представява ли съществено процесуално нарушение неправилното интерпретиране на доказателствата по делото от страна на съда, довели до съществено изменение на вече установената фактическа обстановка. Допълнителният критерий на т.3 на чл.280, ал.1 ГПК е обоснован с липса на практика на ВКС по въпросите.

Ответната страна по жалбата – М. Г. Д., чрез адв. К. е депозирала отговор, в който поддържа, че не са налице основанията на чл.280, ал.1, т.1 и т.3 ГПК за допускане на касационно обжалване на въззивното решение, тъй като въпросите са без значение за изхода на делото, доколкото не са решаващо произнесени от въззивния съд, т.е. нямат характер на правни въпроси по смисъла на чл.280, ал.1 ГПК, а освен това, по тях не са налице и сочените допълнителни критерии. Изложено е и становище за неоснователност на доводите за неправилност и необоснованост на въззивното решение.

За да потвърди първоинстанционното решение, с което са уважени предявените искове по чл.344, ал.1, т.1 и т.2, въззивният съд е приел, че основанието на чл.58, ал.1, т.3 ЗВО, въз основа на което е прекратено трудовото правоотношение на ищцата, не е осъществено, поради което уволнението се явява незаконно и подлежи на отмяна. За да достигне до този извод, въззивният съд е приел за установени следните факти: 1/ с влязло в сила на 02.06.2023 г. решение по гр.д. № 295/2022 г. на Районен съд Добрич, уволнението на ищцата, извършено на основание чл.58, ал.1, т.4 ЗВО, със заповед № 1 от 18.01.2022 г., е признато за незаконно и е отменено поради неосъществен фактически състав на посочената разпоредба, като ищцата е била възстановена на заеманата от нея длъжност – главен асистент в катедра (ПН) „Туризм“ в Стопански факултет във ВУ [ ] което тя е заемала по силата на трудов договор № 35/09.07.2018 г., изменен с допълнително споразумение от 19.02.2021г., с което работното време е намалено от 8 часа на 4 дневно; 2/ при явяването ѝ на работа на 16.06.2023 г., на ищцата е връчена заповед № 03/05.06.2023 г. на ректора на ВУ [ ] с която на всички преподаватели е наредено да ползват платен годишен отпуск до 31.08.2023 г., като ищцата за

този период е ползвала такъв в размер на 53 работни дни и три дни отпуск за гледане на болно дете; 3/ за м.09 и м.10.2023 г. възнаграждение не ѝ е начислявано и изплащано, като във фишовете за работна заплата е вписано „самоотлъчка“; 4/ с решение № 4 от протокол от проведено на 4.10.2023 г. заседание на Събранието на учредителите и донорите на ВУ , е утвърдено решение на ректора да прекрати трудовите договори на десет преподаватели във ВУ , поради невъзможност да им бъде осигурено изпълнение на преподавателска дейност, което е решение е взето след констатиране, че броят на новоприетите студенти в бакалавърските програми за академичната 2023/2024 г. е 78, а в двете магистърски програми -14; 5/ в периода 11.10.2023 г. – 18.12.2023 г. със заповеди на ректора на ВУ са прекратени, на основание чл.58, ал.1, т.3 ЗВО, трудовите договори на десет преподаватели, членове на академичния състав на учебното заведение, като петима от тях, а именно: [REDACTED] -доцент, ищцата М. Д.-главен асистент, [REDACTED] асистент, [REDACTED] асистент и [REDACTED] асистент, които са преподаватели в (ПН) „Туризм“ и други петима членове на академичния състав, които са преподавали в други професионални направления; 6/ със заповед № 20 от 12.10.2023 г., издадена от ректора на ВУ , трудовото правоотношение на ищцата е прекратено на основание чл.58, ал.1, т.3 ЗВО-поради невъзможност на работодателя да осигури на работник изпълнението на преподавателска дейност, като в мотивите на заповедта е посочено, че поради трайно установено ежегодно и значително намаляване на броя на студентите в университета е невъзможно да се осигури ангажираност на всички преподаватели, с оглед на което след анализ и обстоен преглед на всички относими данни, в т.ч. и анализ на академичния състав, индивидуалната заетост и професионалната квалификация на всеки един от членовете му, е взето решение за освобождаване на нехабилитирани преподаватели с недостатъчна преподавателска заетост; 7/ капацитетът на ВУ е за обучение на общо 2000 студенти от всички професионални направления, а за (ПН) „Туризм“ – 830 студенти, като към 30.06.2023 г. в това професионално направление са се обучавали само 106 студенти, т.е. близо осем пъти по-малко от капацитета на висшето учебно заведение; 8/ за учебната 2018/2019 г. броят на студентите в (ПН) „Туризм“ е бил 221, за учебната 2019/2020 г. – 233, за учебната 2020/2021 г. – 204, за учебната 2021/2022 г. – 153, за учебната 2022/2023 г. – 101, а за учебната 2023/2024 г. –

97 бр., т.е. след 2019/2020 г. броят на студентите, обучавани в (ПН) „Туризм“ прогресивно намалява; **9/** съгласно чл.3 от Правилника за атестация, заетост, оценка на труда и заплащане на преподавателите във ВУ , годишната заетост на всеки преподавател е 1640 астрономически часа, от които около 1/3 от тях - 405 астрономически часа, респ. 540 учебни часа, са аудиторна заетост (контактни часове); 405 астрономически часа – извън аудиторна заетост (изпити, консултации, научно ръководство на проекти, рецензии, проверки на студентски работи и др.; 350 астрономически часа – научна и учебно-методическа дейност, писане на учебни пособия, подготовка на лекции/упражнения и др.; 405 астрономически часа – научно-изследователска работа, публикации и други проекти и 74 астрономически часа – административна заетост; **10/** през академичната 2018/2019 г. ищцата не е преподавала, тъй като е пребивавала в чужбина и е работила дистанционно по възложени ѝ от ВУ задачи, през академичната 2019/2020 е имала преподавателска заетост от 38 учебни часа в две учебни дисциплини в (ПН) „Туризм“ - („Предприемачество“ - 6 учебни часа и „Еко и селски туризъм“ – избираема дисциплина - 32 учебни часа), а през академичната 2020/2021 г. е имала 104 учебни часа, като е преподавала по три дисциплини в (ПН) „Туризм“ - („Въведение в гостоприемството и туризма“ – 44 учебни часа, „Управление на международното ресторантьорство“ – 24 учебни часа и „Управление на специални събития в хотела“ – 36 учебни часа; т.е. аудиторната ѝ заетост е под установената с Правилника годишна норма на аудиторна заетост, която в случая за ищцата е 270 учебни часа с оглед допълнителното споразумение от 19.02.2021 г.; **11/** за академичната 2023/2024 г. преподаваната от ищцата дисциплина „Предприемачество“ е отпаднала от учебния план в (ПН) „Туризм“, а преподавана от ищцата избираема дисциплина „Еко и селски туризъм“, не е избрана след учебната 2019/2020 г.; **12/** за академичната 2023/2024 г. преподаваните от ищцата преди предходното ѝ уволнение учебни дисциплини „Въведение в гостоприемството и туризма“, „Управление на международното ресторантьорство“ и „Управление на специални събития в хотела“, са възложени за преподаване на хабилитиран преподавател доц.д-р М със съответно 19 бр. студенти по първата, 27 бр. студенти по втората и 27 бр. студенти по третата дисциплина; **13/** съгласно учебния план, утвърден с решение от 12.09.2022 г. на Висшия академичен борд на ВУ , който е актуален и за академичната 2023/2024 г., като

задължителни учебни дисциплини в специалностите, включени в (ПН) „Туризм“, фигурират три от преподаваните от ищцата преди предходното ѝ уволнение учебни дисциплини, а именно: „Въведение в гостоприемството и туризма“ – задължителна дисциплина за специалностите „Гастрономия и кулинарни изкуства“, „Хотелиерство и кулинарни изкуства“, „Хотелски мениджмънт“ и „Маркетинг и управление на хотелиерството и туризма“; „Управление на международното ресторантьорство“ задължителна дисциплина за специалностите „Гастрономия и кулинарни изкуства“, „Хотелиерство и кулинарни изкуства“, „Хотелски мениджмънт“ и „Управление на специални събития в хотела“ - задължителна дисциплина за специалностите „Хотелиерство и кулинарни изкуства“ и „Хотелски мениджмънт“; 14/ на база данните от учебния план е прието, че общата годишна преподавателска заетост, включваща аудиторна и извън аудиторна заетост по трите, преподавани от ищцата преди предходното ѝ уволнение, учебни дисциплини, които са задължителни за четири специалности в катедра (ПН) „Туризм“, е 2050 учебни часа, при годишна норма за преподавателска заетост от 1080 учебни часа за преподавателите на трудов договор с работно време от 8 часа, съответно при годишна норма за преподавателска заетост на ищцата от 540 учебни часа. При съобразяване на така установените факти и обстоятелства, от правна страна въззивният съд е приел, че нормата на чл.58, ал.1, т.3 ЗВО предвижда безвиновно основание за прекратяване за прекратяване на трудовото правоотношение от страна на работодателя, когато е налице обективно и трайно състояние, което не стои в причинна връзка с поведението на някоя от страните по трудовото правоотношение. В конкретния случай е безспорно установено, че ищцата е била член на академичния състав на ВУ , заемала е длъжността „главен асистент“ в катедра (ПН) „Туризм“, Стопански факултет, въз основа на трудов договор от 9.07.2018 г., като с допълнително споразумение от 19.02.2021 г. работното ѝ време е определено на 4 часа дневно. Установено е също така, че за академичната 2023/2024 г. и трите, преподавани от ищцата преди предходното ѝ уволнение, учебни дисциплини, които са задължителни за четири от специалностите в катедра (ПН) „Туризм“ в Стопанския факултет на учебното заведение съществуват, но и трите са възложени за преподаване на друг преподавател, като общата аудиторна и извънаудиторна заетост общо по трите дисциплини е 2050 учебни часа, при годишна минимална аудиторна заетост от

540 учебни часа. Горното е обусловило извода на въззивния съд, че в случая не е налице обективна невъзможност на ищцата да се възложат необходимият минимален брой часове – аудиторна и извън аудиторна заетост по преподаваните от нея учебни дисциплини, поради което основанието по чл.58, ал.1, т.3 ЗВО, въз основа на което е прекратено трудовото правоотношение на ищцата, не е осъществено.

При така изложените от въззивния съд решаващи мотиви по спора, поставените от касатора въпроси не обуславят допускане на касационно обжалване, като съображенията за това са следните:

Касационното обжалване на въззивните решения се осъществява при условията по чл.280, ал.1 ГПК – доколкото касаторът е повдигнал правен въпрос, с предвиденото в ГПК значение, т.е. да е формулирал материалноправен или процесуалноправен въпрос, включен в предмета на спора и обусловил правната воля на съда, обективизирана в обжалвания съдебен акт. Този въпрос следва да е от значение за формиране на решаващата воля на съда, но не и за правилността на обжалваното решение, за възприемането на фактическата обстановка от въззивния съд или за преценката и обсъждането на събраните по делото доказателства – т.1 от ТР № 1/19.02.2010 г. по т.д. № 1/2010 г. на ОСГТК и по него въззивният съд следва да се е произнесъл в противоречие със задължителната практика на ВКС и ВС в тълкувателни решения и постановления; с практиката на ВКС; с акт на Конституционния съд на Република България или на съда на Европейския съюз, или разглеждането на въпроса ще допринесе за развитието на правото или точното приложение на закона.

Първият въпрос няма характер на правен въпрос по смисъла на чл.280, ал.1 ГПК, доколкото по него въззивният съд не е давал разрешение. Въпросът е обусловен от оплакванията на касатора, че съдът неправилно е разпределил доказателствената тежест между страните за установяване законността на уволнението, извършено на основание чл.58, ал.1, т.3 ЗВО. Тези оплаквания са неоснователни, тъй като съгласно трайната и последователна практика на ВКС, при оспорване законността на уволнението, тежестта на доказване в процеса е за работодателя, който като носител на упражненото право на уволнение, следва да докаже, че законосъобразно го е упражнил. Поради липса на общата предпоставка на чл.280, ал.1 ГПК, не следва да се обсъжда

сочения допълнителен селективен критерий, като за пълнота следва да се посочи, че цитираното от касатора решение е неотнормимо към настоящия спор, а освен това даденото в него разрешение е преодоляно с последвалото ТР № 6/15.07.2014 г. по тълк.дело № 6/2013 г. на ОСГК на ВКС, с което се прие, че по иск с правно основание чл.344, ал.1, т.3 вр. чл.225, ал.1 КТ доказателствената тежест да установи факта, че след уволнението е останал без работа и не е получавал трудово възнаграждение, е на работника.

Първият въпрос, за който се поддържа допълнителния критерий по т.3 на чл.280, ал.1 ГПК с обосновка, че по него липсва практика на ВКС, макар и да покрива общото основание на чл.280, ал.1 ГПК, няма претендираното от касатора значение, тъй като по въпроса е налице практика на ВКС / решение № 470/11.07.2024 г. по гр.д. № 3077/2023 г. на III г.о., решение № 172/15.01.2020 г. по гр.д. № 3825/2018 г. на III г.о. и решение № 29/18.02.2021 г. по гр.д. № 2474/2020 г. на IV г.о., според която чл.58, ал.1, т.3 ЗВО е специално основание за прекратяване на трудовото правоотношение, което се прилага при наличие на обективна и трайна невъзможност за осигуряване на преподавателска дейност на съответния член на академичния състав, което основание е различно от общите основания по КТ и се прилага с предимство, когато са налице специалните предпоставки, уредени в ЗВО, т.е КТ се прилага субсидиарно по отношение на член на академичния състав. Обективното и трайно състояние по чл.58, ал.1, т.3 ЗВО, в редакцията му след измененията - ДВ, бр.17/2020 г., се извежда от два кумулативни критерия: Обективност на невъзможността и трайност на невъзможността. Невъзможността да се осигури преподавателска дейност трябва да произтича от обективни причини, които не зависят от волята на страните по трудовото правоотношение. Това може да бъде резултат от структурни промени във висшето училище, закриване на специалности /най-често поради липса на студенти или намаляване на броя им/, отпадане на необходимостта от определена научна дисциплина или други подобни обстоятелства, които правят невъзможно предоставянето на преподавателска заетост на конкретното лице. Състоянието трябва да е трайно, а не временно, което означава, че невъзможността не е преходна или краткотрайна, а се очаква да продължи за неопределено време или поне за остатъка от срока на трудовия договор. Трайността винаги се преценява с оглед на конкретните факти и обстоятелства. Съгласно практиката на ВКС, при упражняване на съдебен контрол по спорове,

свързани с прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.58, ал.1, т.3 ЗВО, съдът следва да провери дали са налице обективни и трайни причини, които правят невъзможно осигуряването на преподавателска дейност и дали е спазена процедурата, вкл. вземането на решение от съответния съвет, ако такова се изисква. Съдебният контрол се разпростира само върху законосъобразността на процедурата и наличието на обективните и трайни предпоставки, изисквани от закона. Въззивното решение е съобразено с тази практика на ВКС, която се споделя и от настоящия съдебен състав.

Следващите три въпроса нямат характер на правни въпроси, тъй като по тях въззивният съд не е давал разрешение и те не са обусловили решаващият му извод за незаконност на уволнението. За да достигне до него, съдът е приел, че в конкретния случай невъзможността да се осигури преподавателска дейност на ищцата не се дължи на обективни причини, а е в резултат на извършеното възлагане на друго лице от академичния състав да преподава през 2023/2024 г. три от учебните дисциплини, които са задължителни за четири от специалностите в катедра НП Туризм в Стопанския факултет на висшето учебно заведение, и по които дисциплини ищцата е преподавала преди предходното ѝ уволнение. Това обстоятелство обаче няма характер на обективна, независеща от волята на страните причина, която да обуслови невъзможност за осигуряването на преподавателска дейност на ищцата, което влече незаконност на уволнението, извършено на основание чл.58, ал.1, т.3 ЗВО.

Последният въпрос няма характер на правен въпрос по смисъла на т.1 от ТР № 1/19.02.2010 г. по тълк.дело № 1/2010 г. на ОСГТК на ВКС, а представлява оплакване на касатора във връзка с възприетата от въззивния съд фактическата обстановка и неговата преценка на събраните по делото доказателства, т.е. доводи за необоснованост на съдебното решение. Така възприетата от съда фактическа обстановка не подлежи на проверка в производството по чл.288, ал.1 ГПК, доколкото е въпрос за обоснованост на съдебното решение, а необосноваността и неправилността на решението не са сред касационните основания на чл.280, ал.1 ГПК. Позоваването на необосноваността във фазата по допускане на касационно обжалване има значение само при формулиране на хипотези, обхванати от понятието „очевидна неправилност“, каквито в конкретния случай не се разкриват от

съдържанието на въззивното съдебно решение, а и позоваването на чл.280, ал.2, предл.3 ГПК е заявено бланкетно, без да са изложени конкретни твърдения, сочещи на очевидна неправилност на решението.

С оглед изложеното, повдигнатите въпрос не могат да обусловят допускане на касационно обжалване на обжалваното решение на основание чл.280, ал.1, т.1 и т.3 ГПК.

На процесуалният представител на насрещната страна – адв. Б. К. от АК-Добрич следва да присъди на основание чл.38, ал.2 ЗА адвокатско възнаграждение за оказаната от нея на М. Г. Д. безплатна адвокатска помощ в касационното производство, изразяваща се в изготвяне на отговор на касационната жалба, в размер на 800,00 лв.

Мотивиран от горното, Върховният касационен съд,

ОПРЕДЕЛИ:

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на решение № 37/13.01.2025 г., постановено по в.гр.д. № 2446/2024 г. по описа на Окръжен съд Варна.

ОСЪЖДА Висше училище _____ гр.Варна, ЕИК _____ да заплати на адвокат Б. П. К. от АК-Добрич, с л. н. _____ и адрес гр. _____, на основание чл.38, ал.2 ЗА, сумата от _____ лв. – адвокатско възнаграждение за оказаната от нея на М. Г. Д. безплатна адвокатска помощ в касационното производство.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____